

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1238/2021
23.11.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Милене Рашић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела крађа из члана 203. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Зорана Марковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Књажевцу К 139/19 од 20.04.2021. године и Вишег суда у Зајечару Кж1 110/21 од 23.09.2021. године, у седници већа одржаној дана 23.11.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ као основан захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, па се **ПРЕИНАЧУЈУ** правноснажне пресуде Основног суда у Књажевцу К 139/19 од 20.04.2021. године и Вишег суда у Зајечару Кж1 110/21 од 23.09.2021. године, тако што Врховни касациони суд противправне радње окривљеног АА, за које је оглашен кривим правноснажном пресудом, правно квалификује као продужено кривично дело шумска крађа из члана 275. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика, за које га **ОСУЂУЈЕ** на казну затвора у трајању од три месеца и истовремено одређује да ће се ова казна извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује, без примене електронског надзора, које просторије не сме напуштати осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а да ће суд, уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује одредити да остатак казне издржи у заводу за извршење казне затвора, док у непреиначеном делу побијане правноснажне пресуде остају неизмењене.

Образложење

Пресудом Основног суда у Књажевцу К 139/19 од 20.04.2021. године, окривљени АА, оглашен је кривим због продуженог кривичног дела крађа из члана 203. став 1. у вези члана 61. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од три месеца, те је истовремено одређено да ће се ова казна извршити тако што ће је окривљени

издржавати у просторијама у којима станује, без примене електронског надзора, које не сме напуштати осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, те да ће суд, уколико окривљени једном у трајању од преко шест часова или два пута у трајању до шест часова, самовољно напусти просторије у којима станује, одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора. Окривљени је истом пресудом обавезан да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара и на име трошкова кривичног поступка износ од 5.538,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Оштећена Општина Књажевац и оштећено ЈВП „Србијаводе“, су ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парницу.

Пресудом Вишег суда у Зајечару Кж1 110/21 од 23.09.2021. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Зоран Марковић, због повреде закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и на седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство, није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио је списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Основано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, указује да је побијаним правноснажним пресудама повређен закон из члана 439. тачка 2) ЗКП, тиме што је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се није могао применити.

Према чињеничном опису кривичног дела датом у изреци првостепене пресуде, окривљени АА је „у урачунљивом стању, у намери да присвајањем туђих покретних ствари прибави себи противправну имовинску корист, неутврђених дана у току јула месеца 2016. године, посекао и одузео у шуми својине Општина Књажевац, у месту Клисуре, на кп.бр. .. КО ..., Општина Књажевац, два стабла тополе у количини од 6,56 м3, у вредности од 15.459,00 динара, и на парцели својине ЈВП „Србијаводе“ Београд, на кп.бр. .. КО ..., Општина Књажевац, посекао и одузео пет стабала тополе, у количини од 32,17 м3, у вредности од 76.072,00 динара и тиме прибавио себи противправну имовинску корист у укупном износу од 91.531,00 динара, иако је био свестан да је његово дело забрањено.

Одредбом члана 203. став 1. КЗ, која инкриминише кривично дело крађа, прописано је да ће се онај ко туђу покретну ствар одузме другом у намери да њеним присвајањем себи или другом прибави противправну имовинску корист, казнити новчаном казном или затвором до три године.

Према одредби члана 275. став 1. КЗ, основни облик кривичног дела шумска крађа чини онај ко ради крађе обори у шуми, парку или дрвореду једно или више стабала, а количина обореног дрвета је већа од 1 кубног метра, те да ће се учинилац казнити новчаном казном или затвором до једне године. Тежи облик овог кривичног дела из става 2. истог члана, постоји, између осталог, ако је количина обореног дрвета већа од 5 м³, за које дело ће се учинилац казнити новчаном казном или затвором до три године.

Имајући у виду законски опис бића наведених кривичних дела и чињенице и околности наведене у чињеничном опису дела у изреци првостепене пресуде из којих произлази да је окривљени АА у шуми у својини Општине Књажевац и у шуми у својини ЈВП „Србијаводе“ у намери да присвајањем туђих покретних ствари прибави себи противправну имовинску корист, у два наврата посекао и одузео стабла тополе у количини од 6,56 м³ и 32,17 м³, суд описане радње окривљеног није могао правно квалификовати као продужено кривично дело крађа из члана 203. став 1. у вези члана 61. КЗ, будући да је окривљени ради крађе посекао у шуми више стабала, а количина обореног дрвета је већа од 5 м³, поступајући са умишљајем и намером да оборена стабла присвоји и тиме прибави противправну имовинску корист, у ком случају би правилном применом закона, радње окривљеног могле бити правно квалификоване једино као продужено кривично дело шумска крађа из члана 275. став 2. у вези става 1. КЗ, на који начин је првостепени суд повредио закон из члана 439. тачка 2) ЗКП, на шта се основано указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног. При томе, Врховни касациони суд налази да је појам „посекао“, како је у изреци правноснажне пресуде опредељена радња извршења окривљеног, идентичан законском појму „оборио“, којим је одређена радња извршења кривичног дела шумска крађа из члана 275. став 1. КЗ.

Исту повреду закона учинио је и другостепени суд јер није отклонио наведену повреду закона на коју је бранилац окривљеног указивао у жалби изјављеној против првостепене пресуде.

Стога је Врховни касациони суд усвојио као основан захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног и отклонио наведену повреду закона преиначењем побијаних правноснажних пресуда у погледу правне квалификације кривичног дела, тако што је противправне радње окривљеног за које је оглашен кривим правноснажном пресудом правно квалификовао као продужено кривично дело шумска крађа из члана 275. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, за које дело га је осудио на казну затвора у трајању од три месеца.

При одмеравању казне, Врховни касациони суд је узео у обзир тежину извршеног кривичног дела и имао у виду све околности из члана 54. КЗ, од значаја за одмеравање казне, па је окривљеног АА осудио на казну затвора у трајању од три месеца, с тим што је применом члана 45. став 5. КЗ, истовремено одредио да ће окривљени исту издржавати у просторијама у којима станује, без примене електронског надзора, која казна је сразмерна степену кривице окривљеног и нужна да изрази друштвену осуду за кривично дело у питању, али и довољна за остварење сврхе кажњавања прописане у члану 4. став 2. и члану 42. КЗ.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 492. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.**

**Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић